

князове, което имá за резултатъ това, че отъ тѣхнитѣ минали привилегии признати имъ били само нѣколко по-сщественни функции, които станали невидими въ сетнѣшната епоха. Слѣдъ споменатата буна, князетѣ въ Западна България имали право да участвуватъ въ тѣй нарѣченихъ меджлиси, които безъ тѣхно съгласие не могли да взематъ никакво рѣшение. Безъ знанието на князетѣ не е разхвърлянъ нито събиранъ данѣкъ. Обаче, князовата власть, съ слабото си влияние върху политическия животъ на страната, и при развоая на новитѣ производителни сили, се израждаше. Остатѣкъ отъ старата родова власть, тя се бѣше приспособила къмъ държавата, слѣдъ като вече бѣше незабѣлѣзано прѣобразена въ една локална, мѣстна уредба. Но именно това приспособление къмъ държавата бѣше рѣшителния облокъ, че князовата власть въ България, при сществующия политически и економически строй, ще понесе чувствителни загуби. Докато изгубятъ обаче, цѣлото си обаяние прѣдъ маситѣ като чисто-крѣвна национална власть, въ името на своитѣ интереси, които никога не съвпадаха съ интереситѣ на народа, князоветѣ се обявиха нѣколко пжти противъ централната власть. Слѣдъ първото възстание, двѣ нови размирици на 1804. и 1815. г. г. сж дигнати въ Зап. България, изключително насочени да се запази личната власть на князетѣ¹⁾.

И наистина, три-четири самостоятелни народни движения ни доказватъ, че съединението на тая самородна национална власть съ иноземната държавна сила нищо не е донасяло на мѣстното население, осѣнъ по-голѣми бѣди. Държавната корупция въ Турско бѣше въведена

¹⁾ Последниятъ признакъ на животъ князовата власть е обнаружила на 1860. година, когато „князетѣ“ „протестирали“ прѣдъ Кобрѣзлиятъ Мехмедъ, който по това врѣме пжтуваше изъ Европейска Турция, за да проучи въпросътъ, какъ по-изкусно да се отрепе българския народъ . . .